

Vier sterren voor Daniël Arends: ‘Hij verrast minder, maar blijft het individu zorgvuldig afpellen’

Hij doet het weer: Daniël Arends speelt momenteel twee voorstellingen op één avond. Die blijken niet zo overdonderend goed of grappig als zijn vorige dubbel, maar het zijn wel shows waarin de humor veel handvatten biedt tot reflectie.

Hoe iemand de wereld ervaart, hangt af van hoe diegene in zijn vel zit, betoogt Daniël Arends in *High Class Bitch*. Dat hij Amsterdam en vooral zijn quasi-rijke inwoners er vervolgens flink van langs geeft, zegt dus net zo goed iets over hém. Arends is nooit te beroerd om de karakterzwaktes die hij bij anderen bespeurt ook in zichzelf aan te wijzen.

De voorstelling gaat over de betekenis van geld en de westerse hang naar individualisme. Terwijl op de achtergrond een forse sneeuwbuï valt (vol vlokjes die denken dat ze enorm belangrijk zijn), neemt Arends ons mee naar Jakarta. Hoe had zijn leven eruitgezien als hij 45 jaar geleden niet was geadopteerd? Hij was minder welvarend geweest, maar had zich misschien meer verbonden gevoeld met een groter geheel. Met de sneeuwbuï.

Er kleven amper risico's aan een leven in Nederland en toch kiezen we ervoor om het saai en veilig in te vullen, aldus Arends. Dat is geen heel verrassende moraal, maar hij toont ontroerend veel genade voor bange poeperds die zich schikken in een rimpelloos bestaan. Zijn eigen cynisme is immers óók maar een masker en bovendien: „Het is niet jouw schuld dat je hier bent.”

Sinds de coronacrisis schept Arends er genoeg in om twee verschillende voorstellingen per avond te spelen. *High Class Bitch* stamt al uit het vorige theaterseizoen, *Had ik maar nooit zo aardig gedaan* plakte hij er de afgelopen maanden achteraan.

Die laatste is de betere van de twee, alleen al dankzij een schitterend verhaal waarin hij met zijn dochter een concert van Billie Eilish bezoekt. Arends steekt zijn bewondering voor de zangeres (‘ze stélt de norm in plaats van hem te volgen’) niet onder stoelen of banken. In een tijd waarin veel jongeren zichzelf niet lijken te kennen, is Eilish iemand waar dochterlief naar op kan kijken.

Ook in deze voorstelling keert ‘het individu’ als thema terug. We zijn zogenaamd allemaal uniek, maar volgen te vaak het collectief. „We weten niet meer wat we vinden, alleen wat we hebben afgesproken,” is één van de mooiste zinnen van dit cabaretjaar.

Arends vertelt slimme grappen, maar bedient zich tijdens deze shows wel net iets te vaak van maniertjes, zoals een zeurderig stemmetje als hij iemand belachelijk wil maken. Inhoudelijk zegt de cabaretier gelukkig dingen waar je lang op kunt kauwen en die de man achter de harde buitenkant een stuk zachter kneden. Over het verschil tussen aandacht en liefde: „Aandacht kun je geven of krijgen, liefde déél je.”